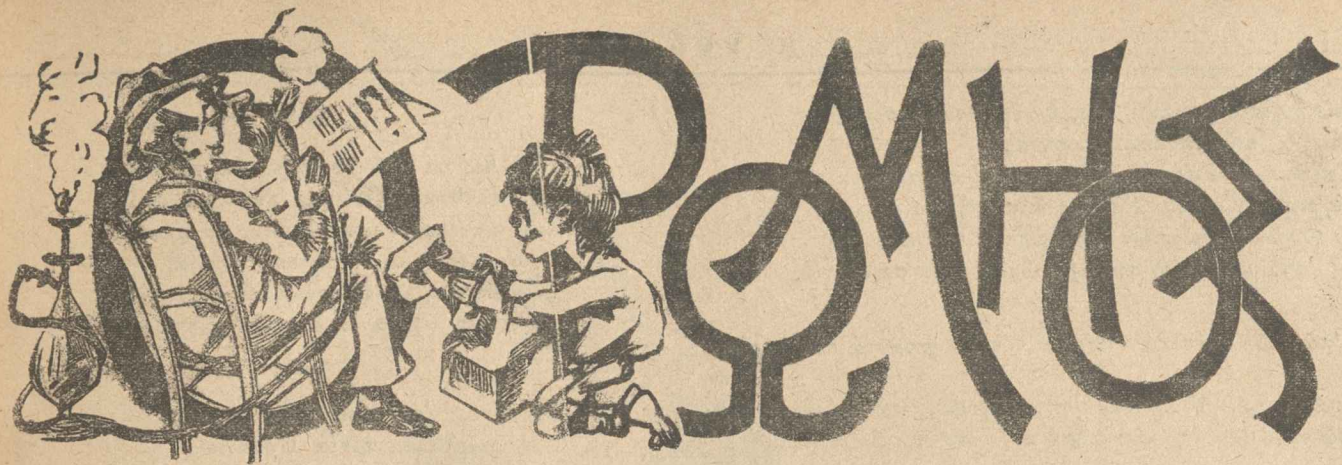

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννιντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γράκ' έκ χρόνου — ό κ τώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στο χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρὸς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Όγδόη του Μαρτίου και δεκάτη
κι' ύποδοχή του Μπάριμπα μας βαρδάτη.

Τέσσερα και πεντακόσα
κι' εκλογών χαμπέρια τόσα.

**Λύρα κι' ό «Ρωμηός» βαρεί
για τον μπάρμπα-Θοδωρή.**

Α'.

Του Μάρτη δεκατέσσαρες και μία Τρίτ' ήμέρα
κι' ώρα σχεδόν έπτάμιση μετά τό μεσημέρι
ό μέγας μπάρμπα-Θόδωρος έγύρισ' έδω πέρα
μετά λαμπάδων και φανών άπ' του Μωρηά τὰ μέρη.

Άνοιζωμεν τό στόμα μας
κι' άς ψάλλωμεν τό κόμμα μας,
εις λόγους δέ πειθόμενοι, που θεραπεύουν τραύματα,
θαυμάσωμεν γηθόμενοι του Μπάριμπα μας τὰ θαύματα.

Τους τόσους ύμνολόγους σου σύ, Θοδωρή, κραταίωσον
και πάντας έν τή δόξη σου στομαχικώς στερέωσον.
Σύ μύρον και θυμίαμα, σύ τό σεμνόν Παλλάδιον,
τό μήλον, τό κορόμηλον, και τών πιστών τόσφράδιον.

Θριάμβους υπενθύμιζες του Γάλλου Βουλανζέ
κι' έτρεχαν πίσω σου πολλοί με τὰ μαλλιά φριζέ,

κι' έσπρώχοντο μ' άλαλητό και κουτουλαίς σαν ταύροι
και σύ με μιὰ ρεπούμπλικα τους χαιρετούσες μαύρη.

Κι' όσος λαός δέν καρτερεί Ταμείων αφαιμάξεις
μαζεύτηκε περίεργος να 'δῇ τον έρχομό,
κι' οι δέκα του Συνδυασμού προσήλθον έφ' άμάξης
κι' αν 'βρήκαν τον ένδέκατο 'ρωτούσες με καύμό.

Όραϊός σαν να σ' έβγαλαν από χυτό καλούπι
έγλυκοχαμογέλας,
ό δέ κύρ Μίχος, άλλοτε περτιέρης του Τρικούπη,
νταής τῆς φουστάνελας,
με μιὰ παντιέρα παρδαλή έφώναζε πηλάλα:
«ζήτου του μπάρμπα Θόδωρου κι' μούχα του Κιτάλα.»

Άν 'πώ 'στους τρίτους ούρανους πώς έφθαναν τὰ ζήτω
με τοῦτο δέν εξαίρεται ποσώς ή τελετή...
παρών κι' ό Τσελεπίτσαρης ό καπετάνιος ήτο,
άλλά χωρίς σαν κι' άλλοτε καπούτσι να κρατή.

Άν 'πώ πώς κάμποσοι πιστοί σ' έφώναζαν χιτζίνα μου,
πουλάκι μου και γλύκα μου,

ἂν 'πὼ κυρίαίς μερικαῖς πῶς σ' ἔρρωναν μπουκέτα
καὶ μπόλικα κουφέτα,
πῶς ἔπεφταν καὶ μάσκουλα καὶ τράκκις καὶ ρουκέταις,
πῶς ἐχρωμάτιζαν πυρσοὶ τῆς ἀσπράς σου μπαρμπέταις,
καὶ ἀληθινῶν πατριωτῶν 'λουλούδιζε μπουκέτο,
θαρρῶ 'στὸ μεγαλεῖον σου μιὰ νοῦλα πῶς προσθέτω.

"Ἀν 'πὼ πῶς 'πέταξαν πολλαῖς 'στὴν μπάντα τὰ κουρέλια
καὶ γιὰ νὰ 'δοῦν ἐβύζαιναν 'στοὺς δρόμους τὰ μουρέλια των,
ἂν 'πὼ πῶς σὰν σ' ἐκύτταξαν καὶ αὐτὰ τὰ βυζανιάρικα
γιὰ μιὰ στιγμή τῆς μάννας των ἀφῆσαν τῆς ρόγαις,
καὶ ζήτ' ὁ μπάρμπα-Θόδωρος 'στριγγλίσαν τὰ κλαψάρικα
καὶ 'εθαύμαζαν τοῦ δίφρου σου μιὰ διαλεκταῖς ἀλόγκις.

"Ἀν 'πὼ πῶς εἶχανε πολλοὶ 'στὴν τσέπη των κρυμμένα
προσφώνησιν γιὰ σένα,
ἂν 'πὼ συχνὰ πῶς 'δάκρυζες ἀπὸ τὰς συγκινήσεις
καὶ ἀπὸ μπαλκόνια καὶ ἀμαξίας ἐδέχθης προσφωνήσεις.

"Ἀν 'πὼ πῶς ἐνοικιάσθηκαν καὶ ἡ σούσταις καὶ τὰ κάρρα,
πῶς τὴν φωτογραφία σου 'πουλοῦσαν μιὰ δεκάρα,
πῶς πάλιν τὸ Κορδόνι σου τὸν κόσμον ἐδαιμόνισε,
πῶς ὅλων ἐπλημύρησαν τῶν δρόμων αἱ καμπαί,
καὶ ὁ περιούσιος λαὸς πρὸς ὦρην ἐλησμόνησε
τὴν εὐρεθεῖσαν κεφαλὴν αὐτοῦ τοῦ Μπερδεμπέ.

"Ἀν 'πὼ τὸ πῶς 'δοξάσθηκαν σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι,
ἂν 'πὼ πῶς μ' ἐξεθέωσαν καὶ ἐμένα 'στὸ σπρωξίδι,
πῶς τόπον κἄν δὲν εὗρισκε κηρότσα νὰ περάσῃ
καὶ 'στὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος 'γινόταν μαλεθράσι.

"Ἀν 'πὼ γιὰ τῶν φιλάτων σου τὴν τόσῃν ἀφοσίωσιν
καὶ τὴν θερμὴν δεξιῶσιν,
πῶς 'βράχνιασαν μὲ τῆς φωναῖς καὶ μὲ τὰ ζήτω πάμπολλοι
καὶ ἔτρεχαν 'στοὺς Σπετσιέρηδες γιὰ ν' ἀγοράσουν γιὰμπολη,
νομίζω νέον τίποτα πῶς δὲν ἐξιστορῶ
καὶ 'ἐν τρίτον ἐκ τῆς δόξης σου βεβαίως ἀφαιρῶ.

Ἵποδοχῶν περιγραφὰς καὶ παραστάσεις ἄφετε,
ἡ δόξα του δὲν λέγεται καὶ μὴτε περιγράφεται,
καὶ ὁ Περικλῆτος ἔλεγε 'στὸν Φασουλῆ τὸν βλάκα:
«δὲν πᾶμε 'στὴν ὑποδοχὴ νὰ 'δοῦμε πατατράκα;

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε: «ναὶ μὲν μεγάλως χαίρω
γιὰ τοῦ μεγάλου Μπάρμπα μας τὴν δόξα τὴν βαρβάτην,
μὰ τί νὰ πᾶμε, Περικλῆ;... τὴν ξέρεις καὶ τὴν ξέρω...
μὴδὲ τὸ σπῆτι τὴν χωρεῖ καὶ μὴτε τὸ κρεβάτι,
καὶ μάθε πῶς δὲν ἐγκτεῖται εἰς τὰς διαδηλώσεις
ἀλλ' εἰς τὰ θεῖα ρήματα τῆς ἀγαστῆς του γλώσσης.

«Ὅταν δὲ ταύτην μελετᾷς τὴν νέαν ρητορείαν,
ἐκπλήττουσαν μὲ σχήματα καὶ ὁράσιν ἀσυνήθη,
ἀσύλληπτον τὴν δόξαν του τὴν πλάττεις καὶ αἰθερίαν
καὶ ὄχι τριμμένην καὶ κοινὴν θαμβόνοσαν τὰ πλήθη
μὲ μάσκουλα, μὲ φλούγκελχορν ὀπίσω καὶ ἔμπροστα,
μὲ καρτσάδες χάρισμα καὶ τᾶλλα τὰ γνωστά.

B.

Ἦλθες μὲ τοῦ Μαρτίου τὰ χελιδόνια
καὶ ἐλύθησαν ζωνάρια καὶ κορδόνια,
καὶ ἀπάνω σὲ μιὰς λεύκας τὰ κλαδιά
γυναῖκες, νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ
ὄν ἔπαυαν νὰ ψάλλουν ὅλοι νήστες
ἐκείνο τ' Ὡσαννὰ ἐν ταῖς ὑψίστοις.

Καρτέρι 'στὸ ποδάρι καὶ ἀγωνία
καὶ ἐώρταζεν ἡ νέα Βηθανία,
καὶ εἰς δένδρα καὶ εἰς ὑψώματα πηδοῦν
μὲ πίστεως καὶ ἐλπίδος πυρετὸν
Ζακχαῖοι κοντοπιθάραι νὰ 'δοῦν
τὸν Ρῆγαν, τὸν Μεσσάιν, τὸν καὶ τόν.

Κι' Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικάνοι καὶ ἄλλοι ξένοι,
ποῦ 'βρέθηκαν 'στῆς φέστας τὸ φουσατό,
χωρὶς νὰ νοιώθουν διόλου τί συμβαίνει
ἐθαύμαζαν τὰ καπνέλα των ὡς κάτω.

Μὰ καὶ περιηγήτριας πολλαῖς
ἀπὸ γκαμηλοπούλια πρὸ ψηλαῖς
βιαίως τὰ μπουλούκια διεσκέλιζαν
νὰ 'δοῦν τὴν λεβεντιά σου τὴν περίσσια,
καὶ εἰς Ἀγγλικὴν διάλεκτον ἐπέλλιζαν
τὸ πάγκοινον ψυχῇ μου 'στὰ Πατήσια.

Κι' ἀλλόγλωσσοι καὶ ντόπιοι-ποῖα νίκη!—
ἐγίνηκαν τῆς γούνας σου μανίκα,
καὶ ὅπουταν μὲ παιᾶνας μεγαλείου
εἰσῆλθας 'στὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου,
ἐρρόχθισε τοῦ λόγου σου τὸ νάμα
εἰς τόσας ἀναμνήσεις ποῦ κοιμούνται,
καὶ εἶπαν οἱ γεροντότεροι μὲ κλάμμα
πῶς φέστα σὰν καὶ αὐτὴ δὲν ἐνθυμούνται.

Καὶ τρυφεραῖς γυναῖκες ἐδακρύσανε
τὸν γέρο Μπάρμπα μὲ μὴν ἀντικρύσανε,
μὰ καὶ γρηκτὲς γιὰ σένα 'τρελλαθῆκαν
καὶ ἔμπρός σου μὲ τῆς ρόγκαις των 'σταθῆκαν,
καὶ σούπαν δακρυρμέναις ἀγεία σου, γκιόκα μας,
δὲν βγάζεις καὶ ἓνα λόγο γιὰ τὴν ρόκα μας;

Ὅποῖαι, Θεωράκη, συγκινήσεις
ν' ἀκοῦς καὶ γυναικείας προσφωνήσεις.
Παράποτ' ἐπιφάνης φαεινός
καὶ ἔκκτοντάκις ἥρθης ὑψηλότερος,
βεβαίως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ γεγονός
κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται γεροντότερος.

Ὡς ἄστρον σελαγίζον τῆς ἐσπέρας
ὑπὸ στοὰς ἀψίδων διεπέρας,
καὶ πάντες συγκροχάζουν αὐτοῦς ἥρωας,
Τραϊανός, Σεπτίμιος Σεβῆρος.»

Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν καὶ ἦτο 'στὰς Ἀθήνας,
τὰς προσφωνήσεις ἤκουεν ἐκεῖνας,
καὶ ἐγέμιζε μὲ στέφανα πλεκτά
πολύτιμα γιὰ φέστα χρυσοπάνερο,
καὶ ἔχυνε κἄτι δάκρυα φοικτά,
ποῦ τὸ καθένα ἦτανε σὰν τζάνερο.

Γ.

Ἐγινε τὸ Βασιλεῖον καὶ πάλιν ἦνω κάτω...
ψυχῇ μου θαύμαζε το,
καὶ ἄπας λαὸς ὁ γηγενὴς τῷ πνεύματι σκιρτάτω
καὶ πανηγυρίζετω,
τοῦ νικηφόρου Θεωρῆ γεραίρων τὰ θαυμάσια
μὲ παῖδας καὶ μὲ γέροντας καὶ τρυφερά κοράσια.

Τὰς πανηγύρεις τὰς λαμπράς, τοὺς κόμους, τὰς θαλίας,
τοὺς ἀμετρήτους τίτλους του, τὰς δάφνας τῆς ευκλείας,
νὰ τὰς μετρήσης ἀκριβῶς δὲν θὰ 'μπορέσης, Μούσα,
κυρὰ τραυλή, τραυλόγλωσση, καὶ τραυλοκελαδοῦσα.

Κι' ὅπως τὸ φύλλον ἔγραψε τῆς Ἐπιθεωρήσεως
μὲ κόμπον καὶ ἔχαρσιν πολλὴν ἡρωϊκῆς ποιήσεως,
ὅταν 'περνούσες τὸν σептὸν τῆς Σαλαμῖνος βράχον
τῶν παναρχαίων μαχητῶν συνεταράχθ' ἡ πλάσις,
ἀσπίδες συνεκρούσθησαν τῶν Σαλαμινομάχων,
φωνὴ δ' ἀνῆλθε χρησμοδὸς ἐκ βάθους τῆς θαλάσσης:
«Νεώτερος Θεμιστοκλῆς σὺ μόνος ἀνεφάνης
μὲ γνώσι καὶ μολοῖ,

τοὺς Πέρσας δὲ Τρικουπικοὺς ρεντίκοιλα θὰ κάνης
καὶ σύρε 'στὸ καλό».

Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν 'διδάσκει τὰ λυρικά ἐκεῖνα
ἐτράθηξεν μονάχος του κατὰ τὴν Σαλαμῖνα,
καὶ ἄρματωμένος γύρω του ὁ τῶν πολέμων Ἄρης
αἰμοχαρὴς ἐπαίνετο φουσὼν καὶ ξεφουσὼν,
καὶ εἶδε πολλοὺς Τρικουπικοὺς μὲ Περσικὰς κιδάρεις,
καὶ εἶδε καὶ τὸν Χαροῖλον, τὸν Εἰρέην τῶν Περσῶν,
ἐπάνω 'στὸν Αἰγάλειον καθήμενον καὶ βλέποντα
τὸν πόντον καὶ τὴν γῆν,
καὶ εἶδε καὶ τὸν Θεωρῶν τοὺς Πέρσας ὅλους τρέποντα
εἰς ἄτακτον φυγὴν.

Ὅποῖαι γὰρ καὶ ἱαχὰὶ ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων
καὶ κολοσσῶν ξεπάτωμα καταποντίζομένων.
Ἦγαν 'στὸ φονεὶο σέβηλα πλευστοὶ βαρβάρων ἄγχοι,
ὁ Θεωράκης τῶν Περσῶν ἐτίναξε τὴν γούνα,
καὶ ὁ Εἰρέης τῶν Περσῶν κρυφὰ κατὰ τὸ Μεσολόγγι
μὲ μιὰ καρβουνιάρικη τοῦ Πειραιῶς μαοῦνα.

Σὲ χαιρετῶ, Θεμιστοκλῆ... μεγάλο τὸνομά σου,
μὲ τὸν Παναγιωτόπουλο μὲς 'στὴν κηρότσα μπαίνειας,
καὶ ὁδο μεγαλειόπορι κορδόνονται σιμά σου,
ὁ φίλτατός σου Λέγγερης καὶ ὁ Γεωργῆς Πελοπόννησος.

Στὸν σταθμὸν σταματᾷ τοῦ Λαυρίου
ὁ φθορεὺς τῆς φυλῆς τοῦ Δαρείου.
Τὸν ἀρπάζει τῶν φίλων τᾶσκέρι,
γιὰ τὸν Μπάρμπα καθένας ἐκόπη,
καὶ γοργὸς ἀπὸ χέρι σὲ χέρι
ἐπηδοῦσε σὰν νᾶτανε τόπι.

Παναγιὰ καὶ Χριστέ τί θὰ γίνη !..
ὁ Κορδόναρος πέρνει καὶ δίνει,
γειὰ σου, Ρήγα, πατρίς μας ἀνάστα,
καὶ ᾠηλὰ τὸ κεφάλι σου βάστα.

Τοῦ κύρ Μπάρμπα βαστοῦνε τὰ κότσα...
βάρδα ἔμπρός νὰ περάσ' ἡ καρότσα.
Ἀμαξάδες χαρῆτε καὶ σεῖς
κι' ἡ Κορδόνα σὰν ἔλθ' ἡ γλυκειά,
οὔτε Βοῦλτσος, οὔδ' ἄλλος θρασὺς
δὲν θὰ βάζῃ 'στ' ἀμάξι σακκιά.

Θοδωρῇ, Θοδωράκη, Θοδώρα,
νὰ βαρῇ καθεμιὰ κλαπαδόρα.
Τράκα τρουκ παλαμάκι κτυπάμε...
μάρε ἔμπρός... εἰς τὸ σπῆτι του πᾶμε.

Νὰ τὸν ὁῦμε νὰ βγῇ 'στὸ μπαλκόνι
κι' ἀπ' ἐκεῖ τὸν λαὸν νὰ προτρέψῃ
νὰ ψηφίσῃ τυφλὸς τὸ Κορδόνη,
ἂν 'στὴ φτώχεια ποθῇ νὰ μὴ ρέψῃ

Δ'

Στῶμεν οἱ πάντες εὐλαβῶς ἐν οἴκῳ Θεοδώρου,
τοῦ μπάρμπα λιμαδόρου,
κι' ἐν ἄσμασι σκιρτήσωμεν, ὀργάνοις καὶ χοροῖς,
ἐνδόξως γὰρ δεδύξασται ὁ μπάρμπα-Θοδωρῆς.

Τὸν πρὶν Σωτήρα βάλτε τον νὰ κάθεται 'στὸ ράφι,
ἐπῆρε μόνος τὰ βουνὰ κατὰμαυρος σὰν πίσσα,
κι' ἀμέσως κάθε πόθος μας θαμμένος ἐξετάφη
σὰν κεφαλὴ τοῦ Μπερδεμπέ ταφεῖσα κι' ἐκταφεῖσα.

Ὅποια τὸν Θεόδωρον ἐπρόσμενε πομπή !..
ὁ Μπάρμπας εἶδε κι' ἔπαθε 'στὸ σπῆτι του νὰ ᾠπῇ.
Πρόβαλε 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ μίαν ὥραν μεῖνε...
μόνον οἱ Φαρμακόπουλοι ἀνήψια σου δὲν εἶναι,
ὅλον τὸν κόσμον ποὺ κυτᾷς ἀνῆψι σου τὸν ἔχεις,
γιατί σὲ λείει μπάρμπα του καὶ λόγις σὺ τὸν βρέχεις.

Βλέπω κοντὰ σου νᾶρχωνται μυρέλια ποῦ καὶ ποῦ
καὶ νὰ σὲ λέν παππού,
καὶ σὺ φωνάζεις γελαστός «παραμερίσου, κόσμε,
κι' ἄφες τὰ βρέφη τοῦ λαοῦ νὰ πλησιάζουν πρὸς με,
καὶ τώρα ὅπως κι' ἄλλοτε εἰς χρόνον περκαμένον
ἀπὸ νηπίων στόματα θὰ καταρτίσω αἶνον.»

Βλέπω θυρωρὸ τὸν Μῆχο
εἰς τὴν πόρτα σου ἔμπροστά,
καὶ τοῦ Σούτσου λέν τὸν στίχο
φίλων στόματα πιστά :

«Κύλιε τὸν ἄργυρόν σου,
θάλασσα τῆς Σαλαμίνας,
κι' εἰς τὰ βάθη τῶν νερῶν σου
Περσικὸν ἐπνίγη σμῆνος.»

Ποιὸς ἀσίκης σὰν τὸν Μπάρμπα τυλιγμένος μὲ σισύρα
καμαρόνει καὶ λυγίζει τὴν ᾠφελὴ λιγνὴ του μέση ;
δύο βᾶσταξε σὰν Ἄτλας τὸ Ρωμαϊκὸ Σωτήρας,
ἀλλὰ τῶστεϊλαν κι' αἱ δύο γιὰ τὸν διάβολο πεσκέσι.

Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, ἐνθυμίζων Μαρθῶνα,
σὰν Ἀλέξανδρος μεγάλος τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων
ὁ Χαρίλαος εἰσῆλθε νικητῆς 'στὸν Ἑλαιῶνα
κι' ἐπετσόκοψε μονάχος τῆς ἐλθαῖς μακρῶν αἰώνων,
καὶ σὰν ἥρωες μπουρλοτιέρης τωρινῶν χαρτοπολέμων
ἐπυρπόλησε τὴν Δύσιν, ἐπυρπόλησε τὸν Αἶμον.

Μὰ τὸν ἔφθασε 'στοὺς ἄθλους κι' ὁ βλαστός τῆς Δημητριάδας [ν]
ὁ μὲ πόλεμον τὰ στήθη τῶν Ἀρκάδων του θερμάνας,
κι' εἰς καιροὺς ἀλησιμονήτους πετσόκοψας ἄρον ἄρον
μὲ τὸ χέρι τὸ κορμμένο στρατιᾶς παλαιο-Βουλγάρων,
τὴν δ' ἀγάπηνη πρὸς τοὺς Γάλλους ἐμφυσήσας εἰς πολλοὺς
κι' ἐκγαλλίσας σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ γαλιὰ τῆς Καρχαλίου.

Ποῖα τρόπαια δὲν εἶδε τῶν μουφλούζηδων ἡ χώρα ;
ζήτ' ὁ πρόην Μπωναπάρτες, ποῦ τὸν λένε Μπάρμπα τῶμα
Νάτος ! ἦλθε κι' ὅλοι λένε ποιὸς μᾶς ἦλθε, ποιὸς, μὰ ποῦ
ὁ μπαμπούλας τοῦ Τρικούπη, ποῦ δαγκάνει σὰν σκορπίο.
Καλῶς ὥρισε, μπαρμπέτα... ποῖα μᾶς ἦλθε, ποῖα, μὰ ποῦ
ἡ Θοδώρα, ποῦ τὸν Λόρδο θὰ μαυρίσῃ σὰν σουπιὰ.

Ἔρχεται κι' ὁ σὶρ Τρικούπης, 'στὰς Ἀθήνας καταφθάνει
νὰ χρισθῇ μὲ νέον χρίσμα...
κόσμος τρέχει καὶ πρὸς τοῦτον διαδήλωσιν νὰ κἀνῃ
γιὰ τοῦ θεῖου μας τὸ πείσμα.

Ἔρχεται τὸ χαϊδεμμένο... ποῖό, ψυχὴ μου, ποῖό, μὰ ποῦ
τὸ χρυσό μας Ἑγγλεζάκι... καὶ γιὰ τοῦτο μὴ θὰ πῶ.
Καλῶς νᾶλθης, Μις Ἑγγλέζα... ποῖα θὰ φθάσῃ, ποῖα, μὰ ποῦ
ἡ μαντάμ Δεδηλωμένη, ποῦ δὲν εἶναι τζόγις πῶ.
[ποῖα]

Κι' ἡ Λορδέσσα Ρωμηοσύνη τὰς πολλὰς θυμᾶται νίκας
καθεμιὰς παλῆας ἀντίκας,
δὲν ξεχνᾷ τὰς Ἰένας, δὲν ξεχνᾷ τὰ Μαρέγγα,
ἀλλ' ἀδύνατη σὰν ρέγγα
μὲ παπούτσι τρυπημένο καὶ μισὸ παληοτσουράπι
εὐλογεῖ τὸν ἄσπρο Μπάρμπα καὶ τὸν Λόρδο τὸν Ἀράπη.

Εὐχαριστήρια θερμὰ
πρὸς ἕνα ποῦ μᾶς ἐκτιμᾷ.

Εὐχαριστῶ τὸν κύριον Καμπίτην τῆς Ροστόβης
γιὰ τὴν πλοῦσιαν δωρεάν χρυσῆς σιγαροθήκης,
ὅπου ἔμπροστά της ἔμεινα σὰν ἀγαθὸ Νιόβης
κι' εἶπα πῶς εἶναι ἐξέντλεμαν κι' εἰς δωρεὰς ἀσίκης.

Ἀλλὰ τελῶ συγχρόνως εὐχαριστίας φόρον
καὶ 'στὴν Ἑλένην Κίνστλερ, κυρίαν Γερμανίδα,
γιὰ τὸ μικρὸν πλὴν μέγα κι' ἐγκάεδιόν της δῶρον,
καὶ μοῦρεται νὰ κάμω κι' ἐνδεκαετηρίδα.